

ORZECZNICTWO TRYBUNAŁU KONSTYTUCYJNEGO ZBIÓR URZĘDOWY

Seria B

Warszawa, dnia 5 lutego 2024 r.

Pozycja 11

POSTANOWIENIE

z dnia 30 sierpnia 2023 r.

Sygn. akt Ts 33/23

Trybunał Konstytucyjny w składzie:

Piotr Pszczółkowski,

po wstępnym rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym skargi konstytucyjnej Przedsiębiorstwa Wielobranżowego [...] spółki jawnej o zbadanie zgodności:

pkt 1 wyroku Trybunału Konstytucyjnego z 6 grudnia 2016 r. o sygnaturze SK 7/15 (Dz. U. poz. 2209) rozumianego w jednolitej linii orzeczniczej Naczelnego Sądu Administracyjnego w ten sposób, że ma on charakter interpretacyjny i należy go wyklądać w powiązaniu z pkt 2-4 tego wyroku, w konsekwencji art. 65 ust. 1a pkt 1 ustawy z dnia 23 stycznia 2004 r. o podatku akcyzowym można również stosować w okresie przed 15 września 2005 r., z art. 20, art. 22, art. 64 ust. 1 i 3 w związku z art. 31 ust. 3, art. 2, art. 84, art. 79 ust. 1 i art. 190 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej,

p o s t a n a w i a:

odmówić nadania skardze konstytucyjnej dalszego biegu.

UZASADNIENIE

1. W skardze konstytucyjnej wniesionej do Trybunału Konstytucyjnego 15 lutego 2023 r. (data nadania) Przedsiębiorstwo Wielobranżowe [...] spółka jawna (dalej: skarżąca), reprezentowana przez pełnomocnika ustanowionego z wyboru, wystąpiła z żądaniem przytoczonym w komparycji niniejszego postanowienia na tle następującej sprawy.

Pismem doręczonym Izbie Celnej w G. 27 stycznia 2017 r. skarżąca wniosła o wznowienie postępowania zakończonego decyzją ostateczną Dyrektora Izby Celnej w G. z 2 listopada 2010 r. ([...]) wobec wydania przez Trybunał Konstytucyjny wyroku z 6 grudnia 2016 r. (sygn. SK 7/15).

Decyzją Dyrektora Izby Administracji Skarbowej w G. z 22 lutego 2018 r. ([...]) utrzymano w mocy decyzję własną z 24 października 2017 r. ([...]) odmawiającą uchylenia decyzji ostatecznej Dyrektora Izby Celnej w G. z 2 listopada 2010 r. ([...]), z uwagi na nie stwierdzenie istnienia podanych we wniosku przesłanek wznowienia postępowania, określonych w art. 240 § 1 ustawy z dnia 22 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz. U. Nr 137, poz. 926, ze zm.; dalej: o.p.).

Skarga na tę decyzję została oddalona wyrokiem Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w G. z 22 maja 2018 r. (sygn. akt [...]).

Skargę kasacyjną od tego orzeczenia oddalono wyrokiem Naczelnego Sądu Administracyjnego z 26 sierpnia 2022 r. (sygn. akt [...]). W uzasadnieniu wyjaśniono, że wbrew argumentacji zawartej we wniosku, wyrok Trybunału Konstytucyjnego z 6 grudnia 2016 r. (sygn. SK 7/15) nie stanowi podstawy dla wznowienia postępowania podatkowego zakończonego decyzją ostateczną wydaną wobec skarżącej. Zdaniem sądu nie wskazała ona bowiem żadnego nowego dowodu, który miałby stanowić podstawę uchylecia decyzji ostatecznej. Powołała się natomiast na dowody nieistniejące w dniu wydania zaskarżonej decyzji. Jednocześnie sąd wyjaśnił, że wskazany wyrok Trybunału Konstytucyjnego powoduje, iż warunkiem stwierdzenia przeznaczenia oleju na cele opałowe jest to, czy na podstawie danych zawartych w oświadczeniu można zweryfikować nabywcę oraz zużycie oleju na cele grzewcze, dlatego też brak możliwości ustalenia transakcji, nabywcy czy przeznaczenia oleju wyklucza możliwość skorzystania z obniżonej stawki podatkowej. Tymczasem w postępowaniu, wznowienia którego domaga się skarżąca jednoznacznie – zdaniem sądu – przesądzono, iż w części, w której nie udało się zidentyfikować nabywcy, transakcji bądź przeznaczenia oleju, przedłożone w toku postępowania przez skarżącą oświadczenia nie zostały uznane jako dokumentujące transakcje uprawniające do zastosowania obniżonej stawki podatkowej. W ocenie sądu okoliczność ta spowodowała, iż nie ziszcila się, uregulowana w art. 240 § 1 pkt 8 o.p. przesłanka wznowienia postępowania.

2. Zarządzeniem sędziego Trybunału Konstytucyjnego z 28 czerwca 2023 r. skarżąca została wezwana do usunięcia braków formalnych skargi konstytucyjnej przez: „1) określenie kwestionowanego przepisu ustawy lub innego aktu normatywnego, na podstawie którego sąd lub organ administracji publicznej orzekł ostatecznie o wolnościach lub prawach albo obowiązkach skarżącej określonych w Konstytucji i w stosunku do którego skarżąca domaga się stwierdzenia niezgodności z Konstytucją; 2) wskazanie, która konstytucyjna wolność lub prawo skarżącej, i w jaki sposób – jej zdaniem – zostały naruszone; 3) uzasadnienie zarzutu niezgodności kwestionowanego przepisu ustawy lub innego aktu normatywnego, ze wskazaną konstytucyjną wolnością lub prawem skarżącej, z powołaniem argumentów lub dowodów na jego poparcie; 4) wskazanie ostatecznego rozstrzygnięcia o konstytucyjnych wolnościach lub prawach skarżącej naruszonych w sprawie, której skarga konstytucyjna dotyczy; 5) doręczenie pięciu odpowiedzi: a) pełnomocnictwa szczególnego uwzględniającego wykonanie punktu pierwszego tego zarządzenia, b) wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego z 10 października 2013 r. (sygn. akt [...]) wraz z uzasadnieniem, c) wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w G. z 8 marca 2011 r. (sygn. akt [...]) wraz z uzasadnieniem, d) decyzji Dyrektora Izby Celnej w G z 2 listopada 2010 r. (nr [...]) wraz z uzasadnieniem”.

Pismem z 8 lipca 2023 r. (data nadania) skarżąca ustosunkowała się do otrzymanego zarządzenia. Wskazała, iż kwestionowanym przepisem w skardze jest punkt 1 wyroku Trybunału Konstytucyjnego z 6 grudnia 2016 r. (sygn. SK 7/15) rozumiany w jednolitej linii orzeczniczej Naczelnego Sądu Administracyjnego w ten sposób, że ma on charakter interpretacyjny i należy go wyklądać w powiązaniu z pkt 2-4 tego wyroku, w konsekwencji art. 65 ust. 1a pkt 1 ustawy z dnia 23 stycznia 2004 r. o podatku akcyzowym można również stosować w okresie przed 15 września 2005 r. Wskazała także konstytucyjne wolności lub prawa oraz sposób, w jaki – jej zdaniem – zostały one naruszone. Przedstawiła uzasadnienie zarzutu niezgodności pkt 1 tego wyroku z jej konstytucyjną wolnością lub prawem. Jako ostateczne orzeczenie wydane w sprawie, której skarga konstytucyjna dotyczy, skarżąca wskazała wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z 26 sierpnia 2022 r. (sygn. akt [...]). Doręczyła również wymagane dokumenty.

3. Kwestionowanemu punktowi 1 wyroku Trybunału Konstytucyjnego skarżąca zarzuciła, iż stanowiąc podstawę wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego z 26 sierpnia

2022 r. (sygn. akt [...]), doprowadził do naruszenia przysługującej jej wolności prowadzenia działalności gospodarczej (art. 20 i art. 22 Konstytucji), prawa własności (art. 64 ust. 1 i 3 Konstytucji), zasady proporcjonalności (art. 31 ust. 3 Konstytucji), prawa do bezpieczeństwa prawnego, odczytywanego przez skarżącą z art. 2 Konstytucji oraz zasady ponoszenia podatków określonych w ustawie (art. 84 Konstytucji), a także prawa do skargi konstytucyjnej (art. 79 ust. 1 Konstytucji) i zasady mocy powszechnie obowiązującej wyroków Trybunału Konstytucyjnego (art. 190 Konstytucji).

Trybunał Konstytucyjny zważył, co następuje:

Na podstawie art. 61 ust. 1 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. z 2019 r. poz. 2393; dalej: u.o.t.p.TK) skarga konstytucyjna podlega wstępnemu rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym. Zgodnie z art. 61 ust. 4 u.o.t.p.TK Trybunał wydaje postanowienie o odmowie nadania skardze konstytucyjnej dalszego biegu, jeżeli skarga nie spełnia wymogów określonych w ustawie i usunięcie jej braków nie jest możliwe, gdy braki te nie zostały usunięte w terminie albo gdy skarga jest oczywiście bezzasadna.

Skarżąca zakwestionowała konstytucyjność pkt 1 wyroku Trybunału Konstytucyjnego z 6 grudnia 2016 r. (sygn. SK 7/15, OTK ZU A/2016, poz. 100). Tymczasem jak wynika z art. 79 ust. 1 Konstytucji, skarga konstytucyjna dotyczyć może jedynie konstytucyjności ustawy lub innego aktu normatywnego. Wymóg ten został skonkretyzowany w art. 53 ust. 1 pkt 1 u.o.t.p.TK, zgodnie z którym skarga konstytucyjna powinna zawierać określenie kwestionowanego przepisu ustawy lub innego aktu normatywnego, na podstawie którego sąd lub organ administracji publicznej orzekł ostatecznie o wolnościach lub prawach albo obowiązkach skarżącego określonych w Konstytucji i w stosunku do którego skarżący domaga się stwierdzenia niezgodności z Konstytucją. Punkt sentencji wyroku Trybunału Konstytucyjnego nie jest przepisem ustawy, ani przepisem innego aktu normatywnego, a sam wyrok Trybunału nie jest ustawą ani aktem normatywnym. Orzeczenie o niezgodności całości lub części ustawy lub innego aktu normatywnego odnosi skutek w postaci utraty mocy obowiązującej derogowanej regulacji prawnej, lecz mimo publikacji w Dzienniku Ustaw samo nie stanowi ustawy ani aktu normatywnego. Nie zawiera bowiem norm generalnych i abstrakcyjnych, a w postępowaniu w trybie skargi konstytucyjnej jedynie przesądza o konstytucyjności aktu normatywnego zawierającego takie normy. Przedmiotem kontroli skarżąca nie uczyniła przepisów aktów normatywnych, które w określonym zakresie zostały derogowane mocą wskazanego wyroku Trybunału Konstytucyjnego. Nie sformułowała także wobec nich zarzutu tzw. wtórnej niekonstytucyjności. Mimo doręczonego wezwania do określenia kwestionowanego przepisu ustawy lub innego aktu normatywnego, skarżąca powtórzyła i jednoznacznie wskazała, iż domaga się stwierdzenia niekonstytucyjności punktu pierwszego wyroku Trybunału, a nie przepisów, które w zakresie wskazanym w tym wyroku zostały przez Trybunał uznane za niezgodne z Konstytucją. Okoliczność ta czyni zbędnym badanie złożonej skargi konstytucyjnej pod kątem pozostałych przesłanek warunkujących nadanie jej dalszego biegu.

Mając powyższe na uwadze Trybunał Konstytucyjny, działając na podstawie art. 61 ust. 4 pkt 2 u.o.t.p.TK, odmówił nadania skardze konstytucyjnej dalszego biegu uznając, iż nie spełnia ona wymogu określonego w art. 53 ust. 1 pkt 1 u.o.t.p.TK.

W tym stanie rzeczy Trybunał Konstytucyjny postanowił jak w sentencji.

POUCZENIE

Na podstawie art. 61 ust. 5 u.o.t.p.TK skarżącej przysługuje prawo do wniesienia zażalenia na powyższe postanowienie w terminie 7 dni od daty jego doręczenia.